

fra Skatteministeriet og udefra, og jeg har forstået, at det trækker lidt længere ud end forventet. Det, som er vigtigt ved sådan et udvalgsarbejde, er, at man får gennemtygget tingene, og når vi lægger vægt på her i Folketinget, at vi skal have kvalitet i lovgivningen, er det også vigtigt, at udvalgsarbejdet bliver færdiggjort, og at helheden bliver sikret.

Omvendt er det selvfølgelig også sådan, at hvis der er noget, som skatteministeren ved, at man kan isolere nu og løse problemet, før udvalgsarbejdet er helt færdigt, er der jo ikke noget til hinder for, at man kan gøre det. Vi skal jo ikke sige ud fra en principiel opfattelse af, at lovgivningen skal være af en vis kvalitet, at vi venter med det hele, hvis det er sådan – som skatteministeren antydede – at der godt kan trækkes noget ud, så vi kunne løse et af de problemer, som nogle måske opfatter som et større problem, end vi gør.

Hvis skatteministeren mener, at der er mulighed for at tage noget af problemet væk, kunne det jo også være, at vi blev fri for at se beslutningsforslaget igen inden længe. Så kunne det måske ske i to tempi, nemlig at der var noget, man klarede allerede i denne folketings-samling – jeg forstod, at det nok kunne lade sig gøre – og så gjorde udvalgsarbejdet færdigt og kom med et samlet udspil i næste folketings-samling. Det vil i hvert fald være min opfordring til regeringen, for det skal jo ikke være sådan, at bare fordi man ikke er helt enig i det, der ligger her, berører man ikke de problemer, som vi alle sammen siger godt kan være til stede. Men løsningen er ikke det forslag, som foreligger fra Fremskridtspartiets side.

Klaus Kjær (DF):

Der er behov for et beslutningsforslag som det fremsatte, fordi praksis vedrørende vurderingen er forskellig og vilkårlig fra vurderingsråd til vurderingsråd.

Ifølge den i bemærkningerne citerede landsretsdom fra 1993 er ejendomme med jordtilliggende på under 10 tdr. land, der ikke dyrkes som landbrug, at betragte som parcelhus, mens Landsskatteretten i 1997 har afgjort en sag, som omhandlede en typisk lille landbrugs-ejendom på 2½ ha, og ført den tilbage til landbrugsstatus. Ved denne afgørelse lagde Landsskatteretten vægt på det forhold, at ejeren havde beboet ejendommen meget længe. Det kan ikke være meningen, at sådanne tilfældigheder med forskellige myndigheders vurderinger, alt

efter hvad myndigheden nu mener, der skal lægges vægt på, er udslagsgivende for den praksis, der må gælde på området.

Under alle omstændigheder vil Landsskatterettens afgørelse fra 1997 bevirke, at unge familier, som vælger at købe hus på landet, sætte det i stand og måske supplere deres indtægt ved lidt stalddørssalg og ved at dyrke jorden til eget forbrug, pludselig fra den ene dag til den anden, risikerer at få et ganske alvorligt skattesmæk. Nu er det ikke længere en mark med en måske forsømt landbrugsejendom, men et parcelhus med en dertil hørende enormt stor grund. Problemet er stort, idet der efter det oplyste alene ved 20. alm. vurdering skete ændringer for 4.592 ejendommers vedkommende, således at disse i stedet for at blive betragtet som landbrugsejendomme pludselig blev beboelsesejendomme. Klageprocenten er for denne problemstillings vedkommende 15 gange større end ved andre klager over vurderingen af fast ejendom. Alene i 1. vurderingskreds skete der påklage i over halvdelen af tilfældene.

I beslutningsforslaget opfordres der til at genindføre den såkaldte bondegårdsregel for de små landbrugsejendomme. Skatteministeren har selv anført i et svar til Skatteudvalget, at dette rent teknisk godt kan lade sig gøre, f.eks. ved, at der i lovgivningen defineres minimumskrav til omfanget af den landbrugsmæssige virksomhed, eller at der indbygges en arealgrænse i vurderingsloven på eksempelvis 2 ha, ligesom der i øvrigt godt kan indbygges en øvre beløbsgrænse for ejendommens værdi for at undgå misbrug i form af skattetækning.

Såfremt beslutningsforslaget ikke vedtages, kan man frygte, at mange familier, specielt helt unge familier med et beskedent indtægtsgrundlag, fuldstændig får smadret deres økonomi. Ud over de menneskelige tragedier med gældsstiftelse, tvangsauktion osv. vil en opretholdelse af den vilkårlige beskatning for disse små ejendomme i høj grad også medvirke til en flugt fra og ødelæggelse af de små landsbymiljøer – en tendens, som regeringspartierne normalt anser for at være uheldig, men som uvægerligt vil blive en konsekvens, hvis man ikke gør noget ved problemet.

Jeg er naturligvis glad for, at skatteministeren i dag her fra talerstolen har tilkendegivet, at han er villig til at åbne op for eller i det mindste måske drøfte mulighederne for lempelser i form af en differentieret beskatning. Det lyder interessant, og vi har ikke nogen ultimative krav fra